

ivrige for at faa Folk ind i Sygekasserne. Den højtærede Minister lader det, her siges, gaa ind ad det ene Øre og ud ad det andet. Jeg har jo brugt Tallene i Sygekasseinspektørens Indberetning som Bevis for den overordentlig store Energi, der udfoldes for at faa Sygekasseinstitutionen ført frem her i Landet. Jeg har nævnt ikke alene Sygekasseinspektoratets og Sygekasseledernes Virksomhed, men ogsaa, hvorledes Arbejderne selv have arbejdet for at faa deres Kammerater til at melde sig ind i Sygekasserne, og nu har det ærede Medlem fra Nykøbing paa Falster, anført, hvorledes man paa Arbejdspladserne ivrigt agiterer for at faa Folk ind i Sygekasserne, og saa siger den højtærede Minister alligevel, at vi ere alt for lidt ivrige for at faa Folk ind i dem. Jeg vil anbefale den højtærede Minister at lægge nøjere Mærke til, hvad der udtales, inden han drager sine Slutninger, thi da vil han komme til ganske andre Slutninger end disse.

Hermed skal jeg slutte, idet jeg fremdeles udtaler, at dette Forslag ikke er noget dødfødt Forslag. Det har allerede sine 20 Aar paa Ryggen, men er ikke kommet frem før, fordi vi vilde lade Sygekasselovens Virkninger vise sig først. Først nu staa dens Virkninger saa klart, at Tiden er moden til et saadant Forslag, og saa komme vi med det, og vi ville vedblive at komme med det, til vi faa det ført igennem, det kan den højtærede Indenrigsminister være overbevist om, thi naar man skal udføre noget rationelt her, er vort Forslag den Vej, man skal gaa. Der er ikke andre Veje for her at naa et for Sæmfundet godt Resultat.

Indenrigsministeren (Berntsen): Den ærede Ordfører spurgte mig, hvorfor jeg tog mere haardt paa hans Forslag i Dag end i Gaar, og det skal jeg sige den ærede Ordfører. Det kommer af, at jo mere jeg ser paa det, jo mere urimeligt synes jeg, det er, og da jeg kunde mærke, at det ikke hjalp paa den ærede Ordfører, at jeg tog blødt paa det i Gaar, tænkte jeg, at det kunde være, det hjalp, hvis jeg tog haardere paa det i Dag. Men det ærede Medlem er uforbederlig, saa enten jeg tager haardt eller blødt, bliver han ved sit.

Den ærede Ordfører tager fejl, naar han sætter dette Spørgsmaal i Forbindelse med Spørgsmaalet om mit Humør i Almindelighed. Han mente, at mit Humør var særlig godt forleden Dag, i Gaar var

det mindre godt, og i Dag er det blevet bedre. Jeg ved ikke, om den ærede Ordfører altid er i samme Humør, det ere alle Mennesker jo ikke, men hvis han tror, at den Begivenhed, der foregik i Gaar, skulde have svækket mit Humør i Gaar, tager han fejl, thi jeg er den, jeg er, hvor jeg kommer, og hvor jeg staar. Min Maade at tage Tingene paa bliver den samme baade overfor den ene Gruppe og overfor den anden, saa det ærede Medlem har ingen Grund til at sige, at det, der skete i Gaar, skulde nedstemme mit Humør. Jeg tog ganske sindigt paa Spørgsmaalet i Gaar, fordi jeg ansaa Forslaget for et dødt Forslag, men da jeg saa, at det ærede Medlem trods det gentager sine Udtalelser med samme Kraft, tænkte jeg, at jeg maatte sætte mere Kraft paa for at faa det ærede Medlem til at indse, at det er haabløst at arbejde for dette Forslag.

Det er ikke et dødt Forslag, siger det ærede Medlem, for det er 20 Aar gammelt! Ja, kan det ærede Medlem trøste sig med, at Forslaget er 20 Aar gammelt, skal jeg ikke tage denne Trøst fra ham, men kun tilføje, at den arbejdende Befolkning i Danmark maa dog være glad ved, at der er sket noget i de 20 Aar, medens dette Forslag har ligget dødt. Der er foregaaet en human Udvikling i de sidste 20 Aar, som har sat sig en smuk Frugt i Loven om statsanerkendte Sygekasser og alle de Love, der som Tillæg have sluttet sig til denne Lov.

Den ærede Ordfører mente, at naar jeg havde nævnt, at dette Lovforslag vilde medføre en Udgift af 12 Mill. Kr. mindst, var det det Højeste Tal, jeg kunde drive det op til. Det er saa langt fra! Thi i Gaar medtog jeg ikke i mine Betragtninger og mine Beregninger den Understøttelse, Lovforslaget tilsigter at yde til Sygehuspatienternes Familier. Jeg medtog heller ikke de store Udgifter, der vilde blive Resultatet af Lovforslaget, til en hel Række nye Sygehuse her i Landet, og der er mange andre Udgifter, jeg ikke har medtaget, fordi det er meget vanskeligt at regne med et Forslag, der er saa løst i sin Sættelse som dette. Den ærede Ordfører har intet som helst at holde sig til i Spørgsmaalet om, hvor stor Udgift der vil resultere af hans Forslag. Jeg er overbevist om, at ingen Finansminister, ingen Regering kan modtage et Forslag, om hvilket der ikke, i alt Fald tilnærmelsesvis, kan angives, hvad de finansielle Følger deraf ville blive.